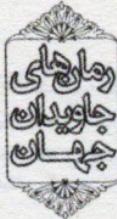

سفر به مرکز زمین

اثر ڈول ورن
ترجمه‌ی ثمین نجی پور

{متن کامل}

|افق|

عمویم کشفی بزرگ می‌کند!

اکنون که به رخدادهای آن روز پرحداده فکر می‌کنم، سخت می‌توانم واقعیت ماجراجویی‌هایم را باور کنم، ماجراجویی‌هایی شگفت‌انگیز که وقتی یادشان می‌افتم، بهتر زده می‌مانم.

عمویم مردی آلمانی بود که با خاله‌ام، زنی انگلیسی، ازدواج کرد. عمو که به خواهرزاده‌ی^۱ یتیم و بی‌پدرش بسیار وابسته بود، من را دعوت کرد تا در خانه‌اش در سرزمین پدری، زیر نظر خودش مطالعه و تحقیق کنم. خانه در شهری بزرگ بنا شده بود و عمومیم، استاد فلسفه، شیمی، زمین‌شناسی، کانی‌شناسی و علوم دیگر بود.

یک روز که در آزمایشگاه وقت می‌گذراندم و عمومیم خانه

۱. توضیح اینکه به علت رابطه‌ی نزدیک میان راوی و پروفسور که درواقع شوهر خاله‌اش است، او را عمو می‌خواند. از طرفی، از آنجا که پروفسور با خاله‌ی راوی ازدواج کرده، او را خواهرزاده‌ی خود می‌داند - م.

برای من سوپ از سود^۱ هیجان‌انگیزتر، املت از حساب وسوسه‌انگیزترو کنگر فرنگی ده برابر از آزبست^۲ ارزشمندتر بود. اما عمومیم آدمی نبود که بشود منتظرش گذاشت. بنابراین، پرسش‌های کم‌اهمیت را به بعد موكول کردم و خودم را به او رساندم.

او مردی دانشمند و فرزانه بود. امروزه، بیشتر افراد این حوزه برای خود اطلاعات جمع می‌کنند، مثل دوره‌گردهایی که می‌خواهند جنسشنan جور باشد، به خاطر رفاه دیگران، تا به مغازه‌ها جنس برسانند و به طور کلی، برای جامعه مفید باشند. اما عمومی عزیز من، پروفسور لیدنبروک این طور نبود؛ او مطالعه می‌کرد، تا پاسی از شب بیدار می‌ماند، کتاب‌های قطور می‌خواند و متون دشوار و کتاب‌های رحلی را زیر و رو می‌کرد تا علم و دانشی را که به دست می‌آورد فقط برای خودش نگه دارد. این که عمومی نمی‌خواست دانشش را بیش از حد لازم در اختیار دیگران بگذارد، علتی داشت که شاید به زعم بعضی،

۱. Soda: سود، اکسید سدیم، هیدروکسید سدیم، سود سوزاؤر، جوش شیرین - م.
۲. ترکیبی معدنی به صورت الیاف و سنتگ، پشم شیشه - م.

نبود، ناگهان احساس کردم باید بافت‌های بدنم را بازسازی کنم، یعنی گرسنه ام شد. می‌خواستم بروم سراغ آشپز فرانسوی‌مان که عمومیم، پروفسور لیدنبروک، ناگهان در خانه را باز کرد و با عجله از پله‌ها آمد بالا.

البته پروفسور لیدنبروک، عمومی عزیزم، به هیچ وجه آدم بدی نبود، فقط کمی تندخو و عجیب و غریب بود. کنار آمدن با او به معنی اطاعت کردن از او بود. به ندرت پیش می‌آمد در خانه‌ی مشترکمان پاهای سنگینش را بر زمین بکوید و فریاد بکشد که پیش او بروم.

-اکسل... اکسل... اکسل...

با عجله راه افتادم، اما پیش از آنکه به اتفاقش برسم، در حالی که پله‌ها را سه‌تایکی می‌پریدم، پای راستش را محکم روی زمین کویید: «اکسل...» و بالحنی سراسیمه گفت: «داری می‌ایی بالا؟»

راستش را بخواهید، در آن لحظه بیش از آنکه به پاسخ سوالات علمی علاقه‌مند باشم، مستحاق بودم بدانم ناهمارمان چیست.